

Ἀνάσταση ἄταφου νεκροῦ (Λαμπρόπουλος Βαρνάβας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Ὁ μετὰ τὴν τριήμερη ταφὴ τοῦ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Χριστὸς ἔρχεται σήμερα νὰ ἀναστήσει ἕναν ἐπὶ τριάντα ὀκτῶ ἔτη «ἄταφο νεκρό». Φαίνεται λίγο ὑπερβολικὸ τὸ «ἐπιτίμιο» τοῦ παραλύτου, ὁ ὁποῖος -ὅπως ἀποκάλυψε ὁ Χριστὸς- παιδαγωγοῦνταν γιὰ τὶς ἁμαρτίες του. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος θὰ σχολιάσει διδάσκοντας: «Ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ λένε εἶναι ἄδικο γιὰ μία στιγμή ποὺ σκότῳσα

καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς ποὺ μοίχευσα, νὰ κολάζομαι γιὰ πάντα; Τί νὰ πεῖ κι αὐτός, ὁ παράλυτος, ποὺ δὲν ἀμάρτησε τόσα χρόνια, ὅσα κολαζόταν; Κι ὅμως πέρασε μία ζωὴ σὲ τιμωρία. Γιατί τὰ ἀμαρτήματα δὲν κρίνονται ἀπὸ τὴ διάρκειά τους ἀλλὰ ἀπὸ τὴ φύση καὶ τὴ βαρύτητά τους».

«Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω!»

Σίγουρα θὰ εἶχε φτάσει πολὺ κοντὰ στὴν ἔσχατη ἀπελπισία ὁ ἐπὶ τόσα χρόνια παράλυτος. Ἔτσι πιστεύει καὶ ὁ ὑμνωδός, ὅταν τοῦ βάζει στὸ στόμα τὰ λόγια: «Τί κερδίζω ἀπὸ τὸ νὰ συνεχίζω νὰ ζῶ; Τάφος μου ἔγινε τὸ κρεβάτι μου». Ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ὅμως, ἀπὸ τὴν πολύχρονη «ταφή» του εἶχε τεράστιο κέρδος. Εἶχε ἀποκτήσει ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ καὶ μακροθυμία· τόση, πού, ὄχι μόνο δὲν

δυσανασχέτησε με την ἐρώτηση τοῦ Χριστοῦ «θέλεις νὰ γίνεις καλά;», ὄχι μόνο δὲν τοῦ ἀπάντησε -κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα- «γιὰ νὰ μὲ κοροϊδέψεις ἤρθες καὶ νὰ γελάσει εἰς βάρος μου;» ἀλλὰ, ἀντίθετα, «πράως καὶ μετ' ἐπιεικείας πολλῆς» τοῦ ἀπάντησε: «Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπο, ὥστε -ὅταν ταραχθεῖ τὸ νερὸ- νὰ μὲ βάλει στὴν κολυμβήθρα».

Ἄς ἀφήσουμε κι ἐδῶ τὸν ὑμνωδὸ νὰ «ξεπεράσει» τὸν εὐαγγελιστὴ μετὰ τὴν -κάθε ἄλλο παρὰ λυρική- ἀπόδοση τῆς ἀπάντησης τοῦ Χριστοῦ: «Γιὰ σένα ἔγινα ἄνθρωπος. Γιὰ σένα ἐνδύθηκα ἀνθρώπινη σάρκα· κι ἐσὺ λὲς ἄνθρωπο δὲν ἔχω; Σήκω! Πάρε καὶ τὸ κρεβάτι σου καὶ περπάτα». Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ δὲν σημαίνουν: «Ἄνθρωπο ζητᾶς; Νά! Βρέθηκα ἐγὼ καὶ θὰ σὲ βοηθήσω».

Οὔτε ἀπλῶς ἤθελε νὰ τοῦ πεῖ: «Τί σὲ νοιάζει; Ἐγὼ Θεὸς εἶμαι καὶ θὰ σὲ θεραπεύσω». Ὁ Χριστὸς, καὶ σὲ αὐτὸ τὸ θαῦμα του, δὲν εἶναι μόνο ὁ γιατρὸς μιᾶς ἀνθρώπινης ἀρρώστιας. Εἶναι ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Θεάνθρωπος, ποὺ ἤρθε νὰ «μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ». Καὶ ἡ ἀληθινὴ σημασία τῶν λόγων του εἶναι: «Ἐγὼ, ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔγινα καὶ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ δώσω τὴ δυνατότητα καὶ σὲ σένα καὶ σὲ κάθε ἄνθρωπο νὰ ἀνακαινιστεῖτε. Νὰ γίνετε καινούργιοι ἄνθρωποι· καινὴ κτίσις. Νὰ γίνετε, ὄχι ἀπλῶς καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλτρουιστές, ποὺ θὰ βοηθᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ κατὰ χάριν τέκνα μου καὶ συγκληρονόμοι τῆς Βασιλείας μου».

Σταθερὴ μετάνοια

Αὐτὴ, βέβαια, ἡ ἀνακαίνιση δὲν ἐπιβάλλεται ἐξαναγκαστικά. Εἶναι μόνο καρπὸς τῆς ἐλεύθερης συνεργασίας τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου μετὰ τὸν Χριστό. Ἡ ἀρχὴ τῆς εἶναι τὸ ἅγιο Βάπτισμα. Καὶ εἶναι ἀξιόπροσεκτο ὅτι ἀμφοτέρω, ἐρμηνευτὲς καὶ ὑμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας, συνδέουν τὴν κολυμβήθρα τῆς Βηθεσδὰ μετὰ τὴν ἁγία κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος: «Ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ τῇ Προβατικῇ ποτὲ ἄγγελος κατήρχετο καὶ ἕναν ἰᾶτο κατὰ χρόνον· Βαπτίσματί δὲ θείῳ νῦν καθαίρει ἅπειρα πλήθη ὁ Χριστὸς».

Ἡ διὰ τοῦ Βαπτίσματος, ὅμως, κάθαρση, λόγω τῶν ἁμαρτιῶν μας χρειάζεται συνεχῆ ἀνανέωση. Χρειάζεται ὄχι περιστασιακὴ ἀλλὰ σταθερὴ μετάνοια. Εἶναι κρίμα, ἕνα «οἰκοδόμημα», ποὺ γιὰ νὰ ἀποκτήσει γερὰ θεμέλια χρειάστηκαν -ἄς ποῦμε- τριάντα ὀκτὼ χρόνια σκληρῆς δουλειᾶς, νὰ καταρρεύσει ἀπὸ τὴν ὑποτροπὴ στὴν ἁμαρτία μιᾶς στιγμῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς προειδοποιεῖ μετὰ τὴν φιλανθρωπία του τὸν πρῶτον παράλυτο, ποὺ μόλις στάθηκε στὰ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ του πόδια, νὰ μὴν ἁμαρτήσῃ ξανά, γιὰ νὰ μὴ βιώσῃ ξανά στὸ μέλλον μία νέα δοκιμασία.

Πῶς τιμοῦμε τὸ Σάββατο;

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλύτου καὶ ἡ μεταφορὰ τοῦ κρεβατιοῦ του ἡμέρα Σάββατο σκανδάλισαν τοὺς ἀθεράπευτα «παράλυτους» Ἰουδαίους. Ἡ ἐξαιτίας τῆς ὑποκρισίας τους πνευματικὴ παραλυσιὰ δὲν τοὺς ἄφηνε νὰ «περπατήσουν» παραπέρα ἀπὸ τὴν κατὰ γράμμα ἐρμηνεία τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου καὶ νὰ καταλάβουν ὅτι ἡ οὐσιαστικὴ τιμὴ πρὸς τὸ Σάββατο ἦταν «ἡ ἀγαθοποιία καὶ ἡ τῶν κακῶν ἀποχή». Ἔτσι ἐπέμεναν στὴν ἐκούσια τύφλωσή τους, μὴ θέλοντας νὰ δοῦν τὸ θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλύτου καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Θεό. Πολὺ περισσότερο, δὲν ἤθελαν νὰ καταλάβουν ὅτι Αὐτός, ποὺ εὐεργετοῦσε τοὺς ἀνθρώπους τὸ Σάββατο, ἦταν καὶ ὁ νομοθέτης καὶ Κύριος τοῦ Σαββάτου. Καὶ θὰ ἐπιδιώξουν νὰ τὸν φονεύσουν, «φαινομενικὰ μὲν ἐπειδὴ δῆθεν καταργοῦσε τὸ Σάββατο, στὴν οὐσία ὅμως ἐπειδὴ τὸν φθονοῦσαν, γιατί ξεσκέπαζε τὴν ὑποκρισιὰ τους» (Ἅγιος Θεοφύλακτος).

Ἐμεῖς, ἄς ἀγιάζουμε ὄχι μόνο τὰ Σάββατα, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας μὲ τὴν κατάπαυση τῶν πονηρῶν ἔργων καὶ τὴ σταθερὴ μας μετάνοια, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν κατανυκτικὴ προσευχὴ ποὺ μᾶς χαρίζει τὸ κοντάκι τῆς ἑορτῆς: «Ὅπως καὶ στὸν παράλυτο μὲ τὴ θεϊκὴ σου παρουσία, ἀνάστησε, Κύριε, καὶ σὲ μένα τὴν - ἐξαιτίας τῶν ἁμαρτιῶν μου- φοβερὰ παράλυτη ψυχὴ μου. Ἔτσι, ἀφοῦ σταθῶ στὰ πόδια μου, θὰ μπορῶ νὰ δοξάζω τὴν εὐσπλαχνία καὶ τὴν παντοδυναμία σου».

Πηγή: agiazoni.gr